

Arrest

nr. 240 127 van 27 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat voogd X, namens de minderjarige X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 24 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat B. DHONDT, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 17 april 2019 dient de verzoekende partij, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit de “Eurodac Search Result” van 17 april 2019 blijkt dat de verzoekende partij op 17 april 2018 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland alsook dat zij aldaar een beschermingsstatuut heeft verkregen.

1.3. Op 23 mei 2019 neemt de Dienst Voogdij een beslissing aangaande de leeftijdsbepaling van de verzoekende partij, waarbij de verzoekende partij wordt geïdentificeerd als zijnde geboren op 19 juli 2004 in Jemen en waarbij gesteld wordt dat zal worden overgegaan tot de aanwijzing van een voogd.

1.4. Op 12 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat de verzoekende partij internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op (...) 2004, en bijgevolg minderjarig te zijn, de Jemenitische nationaliteit te bezitten en geen oennitisch moslim te zijn. U verklaart geboren te zijn in al Shohur, Hadramaut, en daar uw hele leven te hebben gewoond. Uw vader werkt als leerkracht, doch wordt slechts laat uitbetaald omwille van de situatie in Jemen. Uw moeder is huisvrouw. U hebt drie zussen en een broer. Allen wonen ze nog in al Shohur, Hadramaut.

U stelt Jemen te hebben verlaten omdat terroristen jonge mannen onder dwang rekruteren. Alhoewel u zelf nooit door hen aangesproken bent geweest zagen u en uw vader dat dit gebeurde, werd uw vader bang en vroeg hij u om weg te gaan. Verder verwijst u naar het gegeven dat u eens, toen u op weg was naar huis, een lijk zag waarna u niet meer kon slapen en geeft u aan dat er geen veiligheid is in uw land. In 2017 verliet u samen met uw schoonbroer, M. (...), Jemen en vlogen jullie naar Soedan, van waaruit jullie naar Iran vlogen en vervolgens met een auto door de smokkelaar werden opgehaald en naar Turkije werden gebracht, waarna jullie verder reisden naar Mitilini. Hier aangekomen werden jullie door politieagenten opgevangen en met de bus naar kamp Moria gebracht waar jullie vingerafdrukken werden genomen. U en uw schoonbroer dienden hier een verzoek om internationale bescherming in. U gaf in kader hiervan een foutieve geboortedatum op en u deed zich voor als meerderjarige, dit op aangeven van uw schoonbroer die contact had met een aantal mannen op het eiland. Zij hadden hem te kennen gegeven niet te zeggen dat u minderjarig was omdat minderjarigen slecht werden behandeld. Hoewel u hieromtrent geen verdere uitleg kreeg gehoorzaamde u uw schoonbroer daar uw vader u dit had opgedragen. Verder gaf u aan dit te hebben gedaan omdat uw eindbestemming niet Griekenland was, doch België, en u, mocht u er zich als minderjarige kenbaar hebben gemaakt, er opgesloten zou worden. Op aangeven van een aantal jongeren/vrienden loog u omtrent uw wedervaren in Jemen, u stelde er door terroristen te zijn gefolterd, terwijl dit niet het geval was. Uw schoonbroer bleef slechts korte tijd in het kamp en vertrok naar Nederland. U deelde in Moria-kamp een tent samen met acht andere personen, er was geen elektriciteit en het was er koud. De tent naast de uwe werd in brand gestoken. Er waren caravans, doch deze waren voorbehouden voor ‘speciale gevallen’, bijvoorbeeld zieke mensen die een gezin hadden. Jullie kregen twee maaltijden per dag, doch de kwaliteit van het voedsel was ondermaats, zo stelt u. Er was een medische hulppost in het kamp, doch rond deze ‘kliniek’ waren er veel problemen en men diende lang te wachten vooraleer men aan de beurt kwam, mensen die ernstig ziek waren werden naar de spoed gebracht. U voelde zich in het kamp niet op uw gemak daar er gemaskerde mannen waren, dieven, die tenten aanvielen. Meer informatie omtrent deze mannen hebt u niet. Terwijl u in de procedure zat werd er slechts één keer gepolst of u effectief de door u voorgehouden leeftijd had, toen u dit beaamde kreeg u hieromtrent geen verdere opmerkingen/vragen meer. U kreeg, terwijl u in de procedure zat, een financiële tegemoetkoming van 90€ per maand, u spaarde een deel van dit bedrag om later Griekenland te kunnen verlaten, met het restgeld kocht u eten. Omdat u zich op psychisch vlak niet goed voelde bleef u meestal in uw tent met vrienden, af en toe ging u naar de stad en naar de zee. Zelf kende u geen problemen, noch binnen noch buiten het kamp. Nadat u het bericht kreeg dat u een status had verkregen bleef u nog enige tijd in het kamp, u weet niet hoelang, om nog wat geld te sparen en om vervolgens op basis van uw Griekse verblijfspapieren Griekenland te verlaten en via Italië en Frankrijk naar België te komen, waar u op 17 april 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit was altijd al uw plan geweest. U wilde in Griekenland geen leven uitbouwen omdat er daar geen opleiding was, u ambitieus was en het eten er slecht was. In Italië hebt u uw paspoort weggegooid omdat u ook volgens dat document een oudere leeftijd had, nl. 20 of 21 jaar. Hoe dit komt, dat weet u niet. U had dit document indertijd van uw vader gekregen om het land uit te reizen en hij had u enkel gezegd dat de leeftijd op het document niet klopte. U hebt hem hierover geen vragen gesteld. Naar België komen was uw eigen beslissing en toen u uw ouders hiervan op de hoogte had gebracht gaven ze aan dat u juist had gehandeld. Bij aankomst hier hebt u uw Griekse verblijfsvergunning aan een vriend gegeven, u had ook op dit document de leeftijd van 20 of 21 jaar, en toen u merkte dat u het hier goed had, gaf u uw vriend de opdracht dit document weg te gooien. U had ze immers niet meer nodig.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw sportkaart, geboorteaktes van u en uw zus F. (...), identiteitskaarten van uw ouders. Verder legt u nog een usb-stick neer met daarop foto's die u in Griekenland hebt gemaakt ter illustratie van de situatie in het kamp.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland in 2018/2019 (CGVS p.5; "Eurodac Search Result", dd. 17.04.2019).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Vooreerst dient opgemerkt dat u stelt in Griekenland als meerderjarige een asielverzoek te hebben ingediend, dit terwijl u eigenlijk minderjarig bent. U stelt dit te hebben gedaan op aangeven van uw schoonbroer die contact had met 'een paar mannen op het eiland en die zeiden tegen hem om niet aan te geven dat ik minderjarig was, anders wordt hij slecht behandeld'. U stelt dat deze handelswijze ook besproken was geweest met uw ouders en deze u gezegd hadden te luisteren naar uw schoonbroer. Een verdere motivatie om te liegen omtrent uw leeftijd was het gegeven dat Griekenland uw eindbestemming niet was, het uw droom was om naar hier te komen en mocht u uw ware leeftijd opgegeven hebben, zou u opgesloten zijn geweest en Griekenland niet hebben kunnen verlaten. Ook wat betreft uw asielmotieven hebt u gelogen, dit op aangeven van vrienden (CGVS p.5-6, 10). Uit uw verklaringen blijkt dat jullie doelbewust de Griekse asielinstanties hebben misleid, dit terwijl er van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, kan verwacht worden dat hij oprechte verklaringen aflegt ten aanzien van de bevoegde instanties. U gevraagd wat er verstaan werd onder die 'slechte behandeling' moet u hierop het antwoord schuldig blijven. Gevraagd wat u weet over de behandeling van minderjarigen in Griekenland, antwoordt u 'ik heb ze gezien, ze werden opgesloten en ze waren 24 uur op 24 aan het vechten, vooral Afghanen en Arabieren'. U gevraagd wat u bedoelt met 'opgesloten', antwoordt u dat als een minderjarige het kamp wil verlaten hij zijn kaart moet tonen, rond hen was er een hek, zo stelt u. Verder hebt u gehoord dat ze op bepaalde tijden het kamp mogen verlaten. Meer informatie hieromtrent hebt u niet (CGVS p.8). Uw advocaat en voogd geven aan dat het problematisch is wanneer u naar Griekenland zou moeten terugkeren omdat u daar als volwassene een statuut hebt gekregen en u er bijgevolg geen bijstand zal krijgen (CGVS p.14). Zulke verklaringen of beweringen doen evenwel géén afbreuk aan het gegeven dat u actueel nog steeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de EU, noch vormen zulke beweringen een valabele reden om aan te nemen dat u zich desgevallend niet terug onder de verleende internationale bescherming vanwege de Griekse autoriteiten zou kunnen stellen om uw rechten als minderjarige te doen gelden in deze EU-lidstaat die dienaangaande tevens gebonden is door de nodige internationale

en Europese regelgeving. Het tegendeel dient met concrete elementen te worden aangetoond, waar u in gebreke blijft. Het vergt uiteraard wel dat u ten aanzien van de Griekse autoriteiten waarachtige verklaringen aflegt aangaande uw juiste leeftijd en persoonsgegevens.

In dit geval hebt u evenmin andere elementen vermeld waaruit kan blijken dat de bescherming die u in Griekenland werd verleend niet actueel of niet toereikend zou zijn. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder hekelt u de levensomstandigheden in het kamp, u woonde in een onverwarmde tent samen met acht anderen, het eten was slecht en de medische zorg was moeilijk toegankelijk. Bovendien werden er geen cursussen aangeboden om de Griekse taal te leren.

In dit opzicht geniet u als persoon die over internationale bescherming beschikt, binnen de Europese Unie, een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u bij aankomst in het kamp een tent toegewezen kreeg, een deken diende u zelf te kopen. Gevraagd of er ook caravans beschikbaar werden gesteld, geeft u aan dat die er waren maar dat die bestemd waren voor speciale gevallen, oa. zieke mensen die een gezin hadden. Hieruit blijkt dat de Griekse overheid die, en zoals algemeen is geweten een enorme vluchtelingenstroom te verwerken krijgt, in de mate van het mogelijke oog had voor kwetsbare profielen (CGVS p.6). Dat u niet op een meer gepaste wijze werd opgevangen, kan de Griekse overheid niet kwalijk genomen worden daar u zelf aangeeft zich opzettelijk als meerderjarige te hebben voorgedaan. Verder kon u rekenen op twee maaltijden per dag. Wat medische zorg betreft geeft u aan dat er een 'kliniek' was, doch dat het moeilijk was om daar te geraken daar er in de buurt van deze plek veel problemen waren. Bovendien sta je lang te wachten, zo stelt u (CGVS p.6). Uit uw verklaringen blijkt dat medische zorg wel degelijk voorhanden was, getuige ook uw verklaringen dat mensen die heel ziek waren naar de spoed werden gebracht (CGVS p.6). Blijkt uit uw verklaringen eveneens dat u maandelijks een financiële tegemoetkoming kreeg van 90 euro per maand (CGVS p.7). U gevraagd of u in deze periode pogingen hebt ondernomen om zich de Griekse taal eigen te maken, stelt u slechts dat zoiets niet beschikbaar was en u bezig was 'met uw dagelijks eten' (CGVS p.7). Gevraagd of u op het moment dat u uw status kreeg plannen maakte, antwoordt u 'neen, dat had ik al gepland'. Gevraagd dit toe te lichten, stelt u dat u al gepland had om Griekenland te verlaten en naar België te komen. Bij aanvang van het gesprek had u ook al te kennen gegeven dat Griekenland niet uw plek was, maar wel België. U gevraagd of er iets speciaals gebeurd is dat u ertoe aanzette het land te verlaten, antwoordt u dat dit niet het geval is, dat u dat al gepland had (CGVS p.5, 7-8). Uit deze door u afgelegde verklaringen blijkt duidelijk dat u nooit zinnens bent geweest ook maar te proberen uw leven in Griekenland op te bouwen en u hiertoe dan ook geen pogingen hebt ondernomen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Vervolgens verwijst u nog naar het gegeven dat er in het Moria-kamp gemaskerde mannen waren, dieven, die tenten aanvielen en dat de tent naast de uwe eens in brand werd gestoken, doch u persoonlijk kende geen problemen, noch in het kamp, noch erbuiten (CGVS p.6-8).

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De door u neergelegde stukken vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande observaties gezien ze betrekking hebben uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. De usbstick ter illustratie van de situatie in Griekenland vermag hier evenmin een ander licht op te werpen daar uw persoonlijke situatie in bovenstaande paragrafen werd besproken. Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u stelt uw paspoort in Italië te hebben weggegooid omdat er daar een verkeerde leeftijd op stond (u was daar 20 of 21 jaar) en ook uw Griekse verblijfsvergunning, waarop dezelfde leeftijd stond, door een vriend te hebben laten verscheuren omdat u het hier goed heeft (CGVS p.9). De vaststelling dat u zelf dergelijke belangrijke documenten bewust doet verdwijnen terwijl deze toch zicht bieden op uw reisweg en uw verblijf in Griekenland ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid, dat hoeft geen verder betoog.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggeleid naar Jemen.”

2. Het verzoekschrift

2.1. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift een middel aan, zoals uiteengezet in punt 4.1.

2.2. Zij vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen of om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. De verzoekende partij voegt ter staving van haar betoog bij het verzoekschrift rapporten en artikels over de situatie in Griekenland.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer met bijkomende stukken.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 3, 6, 19, 20, 22, 26, 27, 28, 37 en 39 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van artikel 11 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten van 19 december 1966, van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, evenals van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

4.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

4.3. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van

redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

4.4. Zulks geldt volgens de verwerende partij in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin de verzoekende partij internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. De bestreden beslissing oordeelde immers op dat *“Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland in 2018/2019 (CGVS p.5; “Eurodac Search Result”, dd. 17.04.2019).”*

4.5. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken, vormt artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.”

De verwerende partij is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals gezien het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en

irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

De verzoekende partij kan aantonen dat het voormeld vermoeden niet speelt.

In navolging van het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

4.6. De verzoekende partij betoogt in haar enig middel onder meer dat bij het onderzoek informatie dient weergegeven te worden over de omstandigheden waarin de verzoekende partij in Griekenland heeft geleefd en de omstandigheden die haar te wachten staan bij terugkeer, specifiek met oog voor haar minderjarigheid en het gegeven dat zij niet als minderjarige geregistreerd staat in Griekenland. Hoewel zij een niet-begeleide minderjarige is die in Griekenland een jaar lang werd vastgehouden alsof zij een volwassene was en hoewel het voor de verwerende partij gemakkelijk moet zijn om hier objectieve informatie over in te winnen, is er volgens de verzoekende partij geen objectieve informatie over Griekenland terug te vinden in het administratief dossier. Zij meent dat het de plicht is om in het hoger belang van het kind alle relevante individuele omstandigheden in beeld te brengen, doch dat er geen enkel onderzoek werd gevoerd aan de hand van gekende objectieve informatie en er louter werd uitgegaan van haar eigen verklaringen, niettegenstaande haar zeer jonge leeftijd en extreme kwetsbaarheid. Zij wijst erop, onder verwijzing naar rapporten, dat integratie en sociale rechten voor begunstigden van internationale bescherming geen prioriteit zijn voor de Griekse overheid omwille van de crisis in het Griekse opvangsysteem en de gebrekkige toegang tot de asielprocedure en dat er verder een flagrant gebrek is aan informatie over de rechten en verplichtingen als erkend vluchteling. De verzoekende partij wijst voorts op en citeert uit rapporten met betrekking tot huisvesting voor personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en stelt dat zij in Griekenland in *quasi* alle gevallen op straat belanden, nu door de Griekse overheid geen financiële steun of huisvesting wordt voorzien, dat de daklozencentra overvol zijn waardoor men veelal op straat belandt of in kraakpanden. Onder verwijzing naar een rapport, stelt de verzoekende partij ook dat verzoekers om internationale bescherming geen beroep kunnen doen op enige steun van de overheid om in hun basisbehoeften te voorzien bij terugkeer. Daarna wijst de verzoekende partij op en citeert zij uit rapporten betreffende de toegang tot de gezondheidszorg en betoogt zij dat hieruit blijkt dat de Griekse financiële crisis een enorme impact heeft op de beschikbaarheid van de gezondheidszorg nu vele artsen zelf naar het buitenland vertrekken, dat financiële hulp van de staat in principe voorbehouden is voor de Griekse onderdanen en de EU-burgers, dat de uitkeringen die wel kunnen worden toegekend zeer beperkt zijn en dat enkel nog een te beperkte solidariteitsuitkering beschikbaar is, maar dat om hiervoor in aanmerking te komen men opnieuw erg veel administratieve formaliteiten moet vervullen, dat personen zoals zij niet voldoen aan de voorwaarden gezien zij geen huisvesting hebben bij terugkeer naar Griekenland en bijgevolg geen aanvraag kunnen indienen voor deze uitkering. Voorts wijst de verzoekende partij er ook op, onder verwijzing naar rapporten, dat ondanks de bestaande wettelijke initiatieven in de praktijk sprake is van ernstige discriminatie, racisme en geweld ten aanzien van begunstigden van internationale bescherming, dat verschillende rapporten ook het bestaan van politiegeweld en arbitraire detentie van vluchtelingen in Griekenland bevestigen. De verzoekende partij meent dat deze informatie zeer duidelijk weergeeft hoe erbarmelijk de levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland zijn, dat het land al enkele jaren in een crisis verkeert, dat samen met de massale instroom van asielzoekers, het land ernstig te kort schiet op vlak van integratie-inspanningen, huisvesting, onderwijs, taallessen, informatievoorzieningen en gezondheidszorg en dat er bovendien sprake is van discriminatie en racisme tegenover vluchtelingen. De verzoekende partij wijst op rechtspraak uit Duitsland waarbij werd besloten op 13 november 2018 dat de levensomstandigheden in Griekenland een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakten en begunstigden van internationale bescherming bijgevolg niet naar Griekenland konden worden teruggestuurd, dat ook de Nederlandse Raad van State op 15 juli 2019 in die zin oordeelde, dat ook de Raad recent nog bevestigde dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met allerhande belemmeringen met betrekking tot o.a. de toegang tot de gezondheidszorg. De verzoekende partij wijst nog op rapporten over de situatie in Griekenland voor personen met internationale bescherming en stelt dat er geen bestaan kan geboden worden dat conformeert aan wat de menselijke waardigheid vereist omdat vluchtelingen geen effectieve en voldoende toegang hebben tot opvang, eten, de arbeidsmarkt en de gezondheidszorg.

Specifiek met betrekking tot de elementen die relevant zijn in het kader van de bijzondere kwetsbaarheid van de verzoekende partij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, wijst de verzoekende partij, onder verwijzing naar en citering uit rapporten, erop dat er geen effectieve toegang is tot het onderwijs, toch zeker niet wat het secundair onderwijs betreft en dat kinderen boven de 15 jaar uit de boot vallen, dat ook het gebrek aan kennis van de Griekse taal, lesinhoud, concentratieproblemen, afstand tot school en racisme barrières zijn die de toegang tot onderwijs ernstig bemoeilijken, dat de overheid geen enkel opvang of bijstand verleent aan begunstigden van internationale bescherming na terugkeer uit een andere lidstaat, dat er geen alternatieven zijn voor de opvang en bijstand die de overheid weigert, dat het gevolg is dat terugkeerders zonder privésteun dakloos op straat eindigen, dat wat minderjarigen betreft de Griekse overheid schromelijk tekort schiet,

dat het voogdijstelsel slecht werkt en de identificatie en opvangprocedures bijzonder slecht zijn *qua* kwaliteit, dat er een manifest gebrek is aan opvang en geschikte begeleiding, dat niet-begeleide minderjarigen dus veelal dakloos op straat eindigen of in kraakpanden en ze ernstige risico's lopen op geweld, economische en seksuele uitbuiting en geweld, inclusief seksueel misbruik, dat het voogdijstelsel te kort schiet en onvoldoende bescherming kan bieden en dat integratiemaatregelen voor niet-begeleide minderjarigen onvoldoende worden voorzien. De verzoekende partij vervolgt, op grond van citaten uit verschillende rapporten, dat de situatie op de eilanden zoals Lesbos waar zij verbleven heeft extreem alarmerend is en de opvangomstandigheden de grens van onmenselijke of vernederende behandeling kunnen bereiken en er een extreme overbevolking is en de mensen niet van de eilanden mogen, omwille van de geografische restrictie ten gevolge van de Turkije deal, dat er geen elektriciteit is, geen lopend water, de tentjes dun zijn en geen voldoende bescherming bieden tegen koude en het weer, dat het er vol ratten, slangen en ongedierte zit en de mensen die er in goede gezondheid toekomen binnen de kortste keren worstelen met hun gezondheid, dat kwetsbare asielzoekers zoals kinderen aan het kortste eind trekken, dat zowel voor verzorging als voor voedselbedeling er lange wachttijden zijn en er een hoog risico is op geweld en seksueel geweld. Zij vervolgt dat tot december 2018 er veel minderjarigen door overbevolking opgevangen of vastgehouden werden in 'beschermende bewaring' op de eilanden en het vaste land, soms voor onbepaalde duur en dat wie zich aan de geografische restrictie onttrekt vastgehouden wordt in detentie, ongeacht de kwetsbaarheden van die persoon. Onder verwijzing naar en citering uit landeninformatie stelt zij ook dat mensen die nieuw aankomen op de eilanden onderworpen worden aan een detentie van drie dagen ter identificatie, verlengbaar tot 25 dagen, dat niet-begeleide minderjarigen voor langer dan 25 dagen kunnen vastgehouden worden 'ter bescherming', dat er geen procedure voorhanden is die het hoger belang van het kind inschat, dat detentie van niet-begeleide minderjarigen systematisch gebeurt door het gebrek aan opvang en dat dit op de eilanden gebeurt in onaanvaardbare omstandigheden. Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat in een rapport van 19 juli 2017 Human Rights Watch (hierna: HRW) de situatie nagaat van minderjarigen op Lesbos, dat er vastgesteld wordt dat kinderen aangeven volwassen te zijn omdat ze hopen daarmee detentie te vermijden, dat eens geregistreerd als volwassene het bijzonder moeilijk is om weer als minderjarige erkend te worden, dat volgens HRW de Griekse autoriteiten hier onvoldoende sceptisch te werk gaan, dat detentie van minderjarigen om ze te 'beschermen' effectief gebeurt en duizenden kinderen zonder enige opvang zitten, dat HRW er ook op wijst dat kinderen die geregistreerd staan als volwassene erg kwetsbaar zijn voor misbruik en geen toegang hebben tot onderwijs en opvang, dat het maanden duurt eer kinderen dit kunnen laten rechtzetten en het gevolg psychische schade en neiging tot automutilatie is. De verzoekende partij betoogt dat uit de door haar geciteerde informatie blijkt dat het verre van ongevoelzaam is dat zij zich heeft voorgedaan als volwassene om te vermijden vastgehouden te worden als minderjarige, dat de verwerende partij echter opteert om dat als een moreel probleem te kaderen waarvoor de verantwoordelijkheid bij haar, die 13 jaar oud was op dat moment, ligt. Zij vervolgt dat uit de rapportage van onder meer HRW en de rechtspraak van het EHRM blijkt dat men dit vanuit de extreme kwetsbaarheid van haar als erg jonge minderjarige moet benaderen, dat de verwerende partij voorbijgaat aan haar extreme kwetsbaarheid als minderjarige maar ook aan het feit dat de levensomstandigheden in Moria voor kinderen onleefbaar zijn en fysiek en psychisch bedreigend zijn, hoewel de informatie alomtegenwoordig is. Volgens de verzoekende partij lijkt de verwerende partij niet te beseffen wat het inhoudt als een 13 tot 14 jarig kind als een volwassene wordt behandeld, in een tent slaapt met acht volwassenen, geen verwarming, elektriciteit of water heeft, slechts tweemaal daags eten krijgt, geen onderwijs krijgt, zich niet kan concentreren, doodsangsten uitstaat, zijn tent niet uit durft en psychische problemen heeft, en al helemaal niet te beseffen wat dit doet men een kind zijn zelfwaarde, toekomstvisie en perspectief, dat zij een jaar lang in die omstandigheden op een eiland werd vastgehouden waar tot 15.000 meer mensen worden vastgehouden dan het eiland aankan. Voorts stelt zij dat de verwerende partij niet lijkt te beseffen dat zij na terugkeer zich niet zomaar kan laten registreren als kind, dat het op basis van de geciteerde rapporten duidelijk is dat zij als een volwassene zal blijven behandeld worden en geen toegang zal hebben tot de nodige zorg en begeleiding, dat zij dakloos zal zijn en zonder enig perspectief op verbetering overgeleverd zal zijn aan hulp die ngo's al dan niet gaan kunnen bieden, dat zij daarbij een ernstig, en aangetoond, risico loopt op geweld, economisch en seksuele uitbuiting. De verzoekende partij betoogt dat haar jarenlange verblijf in Moria, tegen haar wil, een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en haar recht als kind op leven, overleven en ontwikkeling, persoonlijke vrijheid, onderwijs, het recht op passende bescherming en bijstand, op adequaat onderdak, voedsel, haar hoger belang als kind en haar menselijke waardigheid. De verzoekende partij betoogt dat op de overheid een positieve verplichting rust om gepaste zorg te bieden aan minderjarigen, dat zij erg jong was, en nog steeds is, dat zij geen hulp gekregen heeft van de overheid, dat zij het ook niet zal krijgen, hoogstens van niet-statelijke organisaties, dat zij in tenten leefde, te weinig voedsel had, in slechte hygiënische en sanitaire omstandigheden overleefde en het

risico liep om slachtoffer te worden van fysiek geweld en seksueel misbruik, dat het aan de overheid was om initiatief te nemen en te voorzien in gepaste identificatie, opvang en zorg voor minderjarige vreemdelingen. Zij meent dat het gebrek aan vertrouwen van de minderjarige te wijten is aan de ongepaste opvang voor minderjarigen en op geen enkele wijze het in gebreke blijven van de overheid rechtvaardigt. De verzoekende partij is van mening dat het feit dat zij aan een langdurige bescherming van artikel 3 van het EVRM onderworpen werd, dit een omkering van de bewijslast met zich mee brengt, dat het aan de verwerende partij is om elke twijfel uit te bannen, dat gezien zij een niet-begeleide minderjarige is dit des te meer geldt, dat het immers aan de verwerende partij toekomt om onderzoek te doen naar haar hoger belang als kind en daarbij haar identiteit, nationaliteit, opvoeding, culturele, etnische en talige achtergrond, specifieke kwetsbaarheden en beschermingsnoden duidelijk in kaart te brengen. Bij het bepalen van haar specifieke behoeftes moet er, volgens de verzoekende partij, een inschatting gemaakt worden van kwetsbaarheden, met inbegrip van gezondheid, fysieke en psychosociale aspecten en andere beschermingsnoden, waaronder die veroorzaakt door geweld, mensensmokkel en trauma, en van alle beschikbare informatie die kan helpen oordelen over de nood aan internationale bescherming. De verzoekende partij betoogt dat ondanks de laconieke weigering van de verwerende partij om haar discretionaire marge conform internationale verplichtingen, grondrechten en kinderrechten uit te oefenen, en ondanks het feit dat alles erop wijst dat de verwerende partij geen enkele objectieve bron heeft geraadpleegd omtrent wat zij heeft meegemaakt als behandeling, welke impact dit heeft gemaakt en hoe die gekwalificeerd moet worden, haar kwetsbaarheden nogal voor de hand liggen. Zij wijst erop dat zij als kind is opgegroeid en weggevlucht uit een krankzinnige oorlogssituatie, dat zij daarna is terechtgekomen in Moria, Lesbos, een humanitaire catastrofe, dat zij daar meer dan één jaar doorbracht op de prille leeftijd van 13 jaar en er aanzien werd als volwassene, dat zij geen toegang had tot onderwijs, adequate opvang, bescherming tegen de kou, bescherming tegen geweld, noch toegang tot voldoende voeding, dat zij kampte met psychische problemen en concentratiestoornissen. De verzoekende partij geeft aan liever te sterven dan terug te gaan naar Griekenland. Zij stelt dat er nooit enig onderzoek is gevoerd naar haar hoger belang als kind, dat dit nooit in kaart werd gebracht. De verzoekende partij werpt tegen dat nooit garanties werden gevraagd voor opvang en voor het feit dat zij wel degelijk direct als minderjarige geklasseerd kan worden en toegang zal krijgen tot onderwijs en waardige levensstandaard, dat uit de aangebrachte rapporten eenduidig blijkt dat zij noch als minderjarige, noch als 'meerderjarige' toegang zal krijgen tot deze diensten, dat de verwerende partij niet enkel geen garanties heeft gevraagd, doch ook geen enkel onderzoek heeft gedaan en op geen enkele wijze de risico's in kaart heeft gebracht na terugkeer. Tot slot argumenteert de verzoekende partij dat de inschatting van het hoger belang van het kind ook de veiligheid van dit kind in rekening moet brengen, wat wil zeggen de bescherming tegen alle vormen van fysiek of psychisch geweld, verwondingen of misbruik, groepsdruk, pestgedrag, vernederende behandelingen en bescherming tegen seksuele, economische en andere uitbuiting, druggebruik, werk, gewapend conflict, etc. De verzoekende partij wijst erop dat daarbij ook een inschatting moet gemaakt worden van toekomstige risico's en schade, dat de beslissingsmakers daarbij unieke gradaties van kwetsbaarheid dienen te erkennen, dat pas eens het hoger belang van het kind in kaart werd gebracht het balanceren en afwegen met andere belangen kan beginnen. Zij duidt er nog op dat het VN Kinderrechtencomité reeds duidelijk heeft gesteld dat in dergelijke dossiers asieldiensten dienen te verzekeren dat het kind na terugkeer veilig zal zijn en voorzien zal zijn van de juiste zorg en genot van rechten. Zij meent dat uit de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie en de beslissingen van het VN Kinderrechtencomité blijkt dat het eisen van garanties van de Griekse staat het absolute minimum is en bovenal uit de rapporten blijkt dat garanties onvoldoende zijn en fundamenteel onbetrouwbaar gelet op het massale tekortschieten van de Griekse overheid in haar verplichtingen ten opzichte van minderjarige asielzoekers en vluchtelingen. De verzoekende partij is van mening dat de ondergrens van artikel 4 van het Handvest, namelijk de materiële deprivatie, wordt gehaald gelet op haar jarenlange ontbering die zij reeds heeft ondergaan in Moria, haar erg jonge leeftijd, het feit dat zij voor onafzienbare tijd bij terugkeer naar Griekenland geen toegang zou hebben tot onderdak, onderwijs, voldoende voedsel en een waardige levensstandaard, zonder enig perspectief op verbetering.

4.7. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij onder meer dat de verzoekende partij geen familiaal netwerk heeft in Griekenland en dat het bijzonder kwetsbaar profiel van de verzoekende partij niet wordt betwist, dat hiermee rekening moet gehouden worden en dat het duidelijk is dat zij volledig afhankelijk zal zijn van overheidssteun. Verder wijst de verwerende partij erop dat de mogelijkheid om haar als minderjarige te laten registreren in Griekenland moeilijk blijkt en tijd vergt en dat het mogelijk is dat in afwachting van een beslissing van de Griekse autoriteiten hieromtrent, de verzoekende partij in Griekenland als meerderjarige zal behandeld worden. Betreffende de vraag of de geboden bescherming in Griekenland, gelet op de voormelde elementen, als effectief en toereikend kan worden beschouwd, gedraagt de verwerende partij zich naar de wijsheid van de Raad.

4.8. Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij net 16 jaar is en een verzoek tot internationale bescherming in België heeft ingediend als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. De verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat de verzoekende partij als meerderjarige een asielerzoek heeft ingediend in Griekenland terwijl zij minderjarig is en dat zij dit gedaan heeft op aanraden van een derde die vernomen had dat je slecht behandeld wordt als je aangeeft als minderjarige. Daarnaast stelt de Raad vast, zoals ook uit de bestreden beslissing blijkt, dat de verzoekende partij, bij de vraag naar wat zij weet over de behandeling van minderjarigen in Griekenland, antwoordde dat zij ze heeft gezien, dat zij opgesloten zijn en 24 uur op 24 aan het vechten waren, vooral Afghanen en Arabieren, en dat de voogd en de advocaat van de verzoekende partij aangegeven hebben dat een terugkeer naar Griekenland problematisch is omdat de verzoekende partij daar als volwassene een statuut heeft gekregen en er bijgevolg geen bijstand zal krijgen.

4.9. Uit de door de verzoekende partij geciteerde informatie blijken mogelijke problemen voor de verzoekende partij om zich onder de verleende internationale bescherming vanwege de Griekse autoriteiten te stellen om onmiddellijk haar rechten als minderjarige te doen gelden. Eveneens blijkt uit informatie aangehaald in het verzoekschrift dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden. De situatie voor erkende vluchtelingen in Griekenland, dat een moeilijke tijd doormaakt, is allesbehalve rooskleurig. Zo verloopt onder meer de toegang tot socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen er niet steeds vlekkeloos. Ook blijken uit de aangehaalde informatie voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen meerdere problemen op het vlak van het laten gelden van hun rechten en op het vlak van het lopen van ernstige risico's op geweld, economische en seksuele uitbuiting.

Het feit dat de verzoekende partij heden net 16 jaar is maakt haar bijzonder kwetsbaar. Haar minderjarigheid kan een negatieve invloed hebben op de mate waarin zij zelfstandig staande kan houden in de maatschappij en haar rechten kan effectueren, te meer gelet op het feit dat de Griekse overheden haar als meerderjarige hebben geregistreerd.

4.10. De commissaris-generaal dient bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming rekening te houden met het bijzonder kwetsbaar profiel van verzoekende partij als 16-jarige niet-begeleide minderjarige vreemdeling, die bovendien blijkens haar niet betwiste verklaringen heden als meerderjarige geregistreerd staat in Griekenland, en dient zich ervan te vergewissen dat de verzoekende partij in staat is om in Griekenland zelfstandig haar minderjarigheid te laten gelden en haar rechten als minderjarige te effectueren, temeer het algemeen geweten is dat Griekenland een zware periode op migratievlak beleeft en de toegang tot hulp en bijstand er voor (erkende) vluchtelingen niet altijd vlekkeloos verloopt. *In casu* blijkt niet dat de commissaris-generaal hier afdoende rekening mee heeft gehouden.

4.11. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 december 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER